

netop til. Den Gang stemplede man mig i hele Regeringspressen som en død Mand i dansk Politik, en Mand, som aldrig mere maatte tale et Ord med. Det gjorde man et halvt Aar igennem. Jeg har for Resten taget mig det let. Men naar man gjorde det den Gang, saa ser det lidt underligt ud, at man nu løber fra Ansvar, alle de, der have det Ansvar, at de ikke hørte paa, hvad der blev sagt fra vor Side den Gang.

Konseilspræsidenten oplyste i Gaar, at der var afgaaet en Skrivelse til Kriminalretten om ogsaa at optage Albertis Administration til Undersøgelse. Det glæder mig. Jeg lagde Mærke til, at Skrivelsen var afsendt den 29. September; jeg synes, det var noget sent. Det var i Mandags, den 28. September, at Flertallets Forslag til Beslutning blev omdelt. I dette findes der ikke noget Krav om en Undersøgelse. Samme Dag vedtog den socialdemokratiske Gruppe at forlange en Undersøgelse. Næste Dag, den 29., omdelte vi et Ændringsforslag i Overensstemmelse hermed, og nu ser jeg, at man samme Dag har skyndt sig med at sende en Skrivelse til Kriminalretten om at faa en Undersøgelse foranstaltet. Jeg synes, det er lidt sent, man er kommen i Tanker om, at ogsaa Justitsministerens Administration skulde undersøges. Jeg ved ganske vist, at man i de første Dage efter Katastrofen i hele Regeringspressen kun var optagen af at bevise, at det, vi havde sagt i Fjor Efteraar, vedrørte kun hans Administration, det var noget ganske andet, han var falden paa. Nu er man endelig den 29. September, da der kom et Ændringsforslag om at faa Undersøgelse frem, i Justitsministeriet kommen i Tanker om, at det var dog bedst at faa ogsaa den Side af Sagen undersøgt.

Men naar saa Konseilspræsidenten nævnte, at der i denne Skrivelse særlig blev lagt Vægt paa to Punkter, nemlig Biografteateraffæren og Landbrugslotteriet, vil jeg dog sige, at jeg vil ikke haabe, at Skrivelsen skal forstaas saaledes, at det andet har mindre at sige. Den kan forstaas saaledes. Ja, der tales ganske vist om hele hans Administration, men de to Punkter understreges meget stærkt, og Assessoren kan med nogen Ret sige: det er Justitsministeriets Mening, at det særlig er disse Punkter, der skulle undersøges, og saa gaa let hen over alt det andet. Men jeg maa bestemt kræve, at hele Albertis Administration undersøges. Jeg synes, det rigtigste havde været, at Justitsministeren

simpelthen havde henvist til Rigsdagstidende og bedt Assessoren gennemgaa og undersøge hele den rejste Kritik og hele det fremførte Anklagemateriale.

Jeg vil saa meget mere kræve det, som man endnu i Gaar fra Konseilspræsidentens Side har sagt indirekte, at de 25 pCt. af, hvad jeg fremførte, var vederhæftigt, Resten var løs Snak. Jeg maa, naar det siges, have personlig Ret til at kræve, at alt, hvad jeg fremdrog i Fjor, bliver undersøgt, *alt!* Saa skal det nok vise sig, at det skal staa for Skud, ikke blot, hvad der vedrørte Biografteaterbevillingen, ikke blot, hvad der vedrørte Landbrugslotteriet, men ogsaa, hvad der vedrørte Justitsministerens Forhold til Aktieselskabet „Oscar Køhler“, de Køhlerske Leverancer, hans Forhold til „Middagsposten“, hans Dispensationer f. Eks. ved Murstensleverancen.

Den højtærede Konseilspræsident talte endnu i Gaar eller i alt Fald i sit Manifest til Vælgerne i Ringkøbing om, at der var ikke Beviser. Min ærede Kollega, mit Partis ærede Ordfører, har allerede i Forgaars paapeget, at to Gange blev Justitsministeren greben i Usandhed. Var det da ikke Bevis? Det blev bevist, at han havde meddelt Dispensation til et Byggeforetagende, hvori han selv var interesseret, endda stærkt.

Se, alle disse Ting, derunder ogsaa hans Nægtelse af Teaterbevilling til et Selskab og hans Bevilling deraf til et andet, maa undersøges grundigt. Det maa vi absolut forlange. Der er for Resten i to af Sagerne, Dispensationssagen og Middagspostaffæren, fremskaffet et ret betydeligt Materiale gennem to private Retsager, som nu ere afbrudte og ikke kunne fortsættes. Det er to Sager, som den nuværende Justitsminister ikke særlig har nævnt i Skrivelsen, men jeg vil meget indstændigt tilraade, at ogsaa disse Sager tages op. Der foreligger allerede et ikke ringe Materiale i de private Sager, som ere standsede.

Ogsaa paa andre Punkter, synes jeg, var Konseilspræsidentens Tale i Gaar overordentlig svag. Han talte om, at han i 1901 var gaaet til Alberti og havde spurgt ham, hvordan det forholdt sig med hans private Pengeaffærer. Konseilspræsidenten tilføjede, at han gik ud fra, at Alberti var en ærlig Mand, derfor kunde han gaa til ham selv. Men der gik den højtærede Konseilspræsident jo netop ud fra det, der skulde bevises. Thi hvis Alberti var en ærlig Mand, vilde han naturligvis ikke lade